

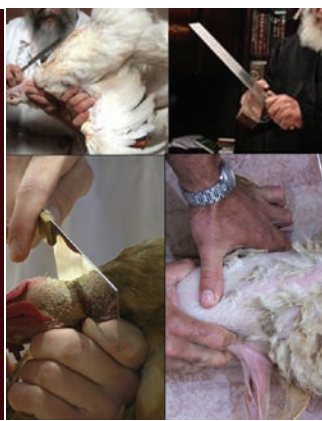

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

קונטרס השחיטה בארצות הברית

חלק ב

אור הזוהר 333 ★ אלול תשע"ג

הכשרות בישראל
אנציקלופדיה למלחמת
השחיטה חלק טו

בו יבוא המלחמות הגדולות של הצדיקים
בכל הדורות נגד השוחטים הקלים שהכשילו
את הכלל ישראל בבבילות וטרופות

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

קיצור מפרק ראשון
בפרק ראשון הבאנו את תחילת ההסטוריית תקופת הרבנות של הרב יעקב יאזעף זצ"ל, ומאבקו למען הכשרות בארצות הברית. רשימתו של הרב שרגא פייוויל מנדלוביץ שהתפרסם בעיתון "דאס אידישע ליכט" דאז נגד הרבנים המכשירים, כאשר הלבישו מסוה על פניהם ואיש לא ידע מי הם הרבנים והאנשים הישרים, ולמי רק מסוה על פניו. ההתמכרות לעגל הזהב היה גם אז העבודה זרה של התקופה, המראה החיצוני כלל לא הסגיר את פנימיותו של האדם, ולדאבון אותם היהודים שרצו לאכול כשר נאלצו להתמודד גם מול אלו שלבשו שמונה בגדים וכו'.

פרק שני

- א -

והיתר וגם להישפט בין אחד לשני, לערוך פשרה, לעשות שלום בית וכדומה (גיטין קיבלתי על עצמי שלא לעשות בגלל חילוקי הדיעות בין הרבנים איך לכתוב את נוסח הגט בענין הנהרות באותן האיזורים כפי שאני נוהג עד היום), כלל לא ניתן לתאר איך שאני סבלתי במשך השנים עד שהצלחתי לארגן סדר במשחטות, הלכתי כמה פעמים בשבוע למשחטות וזאת למרות שהדבר היה כרוך בסכנת נפשות ממש, הלכתי בעצמי לאטליזים הכשרים (לשמור על הכשרות כאשר מוציאים את הדם מהיודיים, וכאשר מנקרים את החלב, ובודאי שלא להכניס בשר שאינו כשר).

בספר "דברי אמת" חלק שני, שנדפס בשנת תרע"ב, מציין מחבר הספר הרב הגאון המפורסם רבי צבי שמעון אלבוים ז"ל הרב דק"ק "חברת משנה וגמרא" איך שהוא מצא את מצב הכשרות והיהדות בשיקאגו, המחבר כותב כדלהלן:

[על הקוראים לדעת כי בימים ההם היו שני ערים שבהם ישבה עיקר יהדות החרדית שומרי תורה ומקיימי מצוותיה והם: ניו-יארק, והשניה עיר שיקאגא, ולאור זה התיישבו בה ענקי הרוח שנתגלגלו לכאן ע"י מסבב כל הסיבות וביניהם זהרו שני הכוכבים המאירים כשמש בצהרים: הגה"צ בעל רידב"ז על הירושלמי, והשני הגאון המפורסם בעל דברי אמת שניהם חגרו מתניהם להעמיד הדת על תילה ועמדו בראש מערכת הכשרות שהם בתי המטבחיים עד שקרסו כרעו ברך לעומת הערב רב שהיו להם לאבן נגף וצור מכשול כאשר יסופר להלן].

- ב -

בכל שבת הוא הסתובב במאפיות בכדי לשמור שלא יאפו בשבת, וכל מה שעשיתי, עשיתי בחינם ללא כל תשלום, כי אף פעם לא רציתי להנות משום בית המדרש, וכשדרשתי אצלם עשיתי זאת ללא כל טובת הנאה. (גם קרה שקראו לי להגיד דרשה כשחידשו את בית הכנסת "תפארת ציון" ונשיא בית הכנסת מר הינדזיל רצה לתת לי עשרה מטבעות יקות ולא רציתי לקחת זאת ממנו. אדרבא, אני עוד נתתי תרומה משלי, על פי יכולתי). אף פעם לא לקחתי כל תשלום מהמשחטה ולא מן השוחטים, הכל עשיתי בחנם, גם קרה כמה פעמים כאשר ניהלתי סדר של חליצה אצל יהודים עניים ומן ההוצאות שלי נתתי להכין את הנעל המיוחדת (כפי שההלכה קובעת) וכן כל הדברים האחרים הזקוקים להם... ולכן הייתי מקובל ואהוד על כל תושבי המקום, אף פעם לא מצאו אצלי דבר לא שגרתי, כך חיינו בשקט עד לשנת תרס"ב (לפני 78 שנה מ.ק.).

המצב בארצות הברית שנת תרנ"א

...באתי לכאן (לשיקגו) בשנת תרנ"א (לפני 89 שנה) מצאתי כאן חמשה רבנים מובהקים, קבלו אותי כרב בקהלה הקדושה "חברה משנה וגמרא" החברים שהיו בה היו מופלגי תורה ויראת ה' שכיבדו אותי מאוד בכל נפשם ובכל מאודם, וכבר עשרים שנה שאני נמצא שם... בשנת תרנ"ח כאשר בעלי זרוע גירשו את ר' א.י.ג. לעסער מהעיר, לאחר שהוא היה רק במשך 71 שנה, נשארתי ביחד עם הרב יוסף קאמיסארסקי ז"ל, ומוהר"א אניקסטער שהיה בדרום העיר, שם היכן שגרו קצת יהודים, בלעדינו לא היו רבנים מוסמכים, רק כמה מגידים בבתי המדרשים, אצלי הם באו לשאול כל מיני שאלות בעניני איסור

באותה תקופה הגיעו לעיר כמה אנשים, מחרחרי ריב ובעלי מחלוקת, אנשים רעים וחנפנים, צבועים שמבחוץ הם מעמידים פנים של יהודים יראים (ולעתים אף מראים עצמם כקנאים), שלוחים של הצד הלא טוב, שלא יכלו לסבול את הסדר הטוב שהנהגנו ביהדות בכלל ומן הכשרות בפרט, וניסו להרוס את הכל בכל מיני ערמומיות. כשהללו נוכחו לדעת שאני הוא זה העומד להם בדרך, הם החלו ללבות מחלוקת ביני לבין השוחטים.

ירחם, "מכשירים" אינם מסתכלים על הכשרות (רק על הפדיון) ובעונותינו הרבים מאכילים זה עשרות בשנים חלב דאורייתא ומרשים לעצמם במצח נחושה שלא לתקן את המצב העגום, מה יענו ליום הדין ומה יענו ליום התוכחה".

עד כאן עסקנו במה שנעשה בשטח הכשרות מחוץ לניו יורק, עתה נתבונן במה שנעשה בניו יורק רבתי היכן שהתגוררו רוב מנין ובנין של היהודים המתגוררים בארצות הברית, ולכן אנו נתבונן עתה ונראה מה קרה שם, ניווכח עד כמה נאבקו היהודים היראים ושלמים באמת למען הכשרות למען שולחן יהודי ולמען שמירת השבת, ועוד בזמנים הקשים ביותר, כאשר השמירה על היהדות היה באמת בחינה של מסירות נפש, ממש היו רעבים לפיסת לחם, עד שהשיגו משרה בכדי להתפרנס ושבעל הבית יותר על אותן כמה השעות של השבת היה זה דבר כמעט בלתי אפשרי.

הרה"ג ר' מאיר שו"ב מתאר בספרו "שמירה טובה" את הטררגדיה של הכשרות, הוא כותב שהוא היה שוחט בניו יורק שמנה עשרה שנה וחמשה חדשים ובכל הזמן אף אחד לא בא כלל לבדוק או להתעניין בשחיטה... יותר רחוק בספרו בעמוד מ"א הוא כותב: אני כבר בן 72 שנה, זה כבר למעלה מעשר שנים שעזבתי את השחיטה, וכבר 14 שנה שלא היה לי בפה שום בשר של בהמה דקה או בהמה גסה... כי גם בשלושת השנים האחרונות שהייתי שוחט כבר לא רציתי יותר לאכול בשר, כשראיתי את התנהגות השוחטים במשחטה - גם לאחר שמסרתי על המצב לכמה בעלי בתים חשובים ועשירים של העיר - התשובה שלהם היתה זה לא מעניין אותנו, יש לנו שם (במשחטה) רבנים, שאומרים שהכל בסדר... אנחנו חייבים לסמוך עליהם, וכשניסיתי לדבר עם רב שעסק בעניני ההשגחה שטוב היה עושה לו היה עוזב את ההשגחה שם בכדי שכולם יידעו שבאותה משחטה אין כלל השגחה, וממילא האחריות לא תהיה עליו - הוא אמר לי איזו תועלת תצמח מזה, מיד כשאפרוש הם יקבלו משהו אחר שיהיה גרוע ממני הלא השוחטים הם הבעלי בתים, את מי שהם יבחרו כרב הוא יוצג בפני הסוחרים והוא יהיה הרב המקומי והרב המכשיר, החותמת שלו תונח על כל תוצרת הבשר הנמכרת בעיר ובכפר, וממילא הוא ימונה כרב הראשי לכל האיזור, כל ההכשרים יקחו אצלו, וכמובן שלאחר מכן יאלצו לשלם לו מחיר טוב ויד רוחצת יד, הללו יקבלו את ההכשר ביד רחבה... לאורך ימים ושנים ולאחר מכן הכל יועבר בירושה לילדים וצאצאים... הוא מסיים שהוא יודע מהכשרים כאלה שניתנו למוצרים היכן ש"הרב" כלל לא ביקר שם בחייו, לא הוא ולא המשגיח, ובמקומות שיש כבר משגיח זקוקים שם לחמשה משגיחים לפחות.

גם מספר בענין השתלשלות הענינים שמאז היהודים בניו יורק החליטו להביא לאמריקה את הגאון והצדיק ר' יעקב יאזעף ז"ל (בשנת תרמ"ח), ונהיה הרב הכולל של ניו יורק. ר' יעקב היה תלמיד של הגאון והצדיק ר' ישראל סאלאנטער זצ"ל, מייסד תנועת המוסר, הוא גדר הרבה פירצות ותיקן הרבה תקנות, אך מאחר והשפות עם הסוחרים במשחטה היו השפות גרמנית (דויטש) ואנגלית נאלצו באין ברירה לקחת לו עוזר שיוכל לדבר בשפה שלהם עם העובדים והבעלי בתים.

באותם הזמנים היו העשירים התקיפים בעיר, ולאחר סכסוכים שהיו שם היו בעלי ה"מאה" גם בעלי ה"דעה", הללו גברו על כל התושבים וקיבלו במקום רב ד"ר, שידע היטב את השפה הגרמנית ובכלל היה לו "מענה לשון" טוב עם הסוחרים וכך הפך להיות הרב בעל הבית שלם, וזאת למרות שכל מה שקשור להוראת איסור והיתר, לא היה לו דריסת רגל הכל התנהל על פי הוראותיו של הרב הכולל הגר"י יאזעף ז"ל. שום ד"ת לא התנהל בלעדיו, הוא גם הנהיג לשים תיוות (פלומבעס) על הבשר הכשר והעופות הכשרים.

אבל ב"ה זה לא עלה בידם, כל השוחטים מכל המשחטות בעיר עמדו לצדידי ופרסמו בעיתון "קוריער" שהופיע אז בשיקגו מודעה ואשר בה נאמר:

להגיד לאדם ישרו מצאנו אנחנו השוי"ב החוי"ב בהפירמעס בית המטבחיים הגדולים אשר בפה שיקאגא, היינו שלשה שוחטים מבית המטבחיים של "ארמור וקאמפאניע", וגי שוחטים מביהמ"ט "שווארץ - שילד ענד סולצבערגער עם קאמפ". וגי שוחטים מביהמ"ט "ליבבו מיקנעלל עם קאמפ", וגי שוחטים מביהמ"ט "סוויפט עם קאמפ". אנחנו כולנו מצאנו עלינו לחוב קדוש לפרסם ברבים, את העמל והטורח אשר עמלו הרבנים דפה שיקאגא, הם הינם הרב הגאון מו"ה שמעון צבי אלבום וה"ר הגאון מו"ה יוסף קאמירסקי שליט"א, זה כעשר שנים ללכת ולראות בבית המטבחיים שלנו ולא חסו על עמלם ועל כספם, בקיץ ובחורף הלכו כמה פעמים מדי שבוע בשבוע לראות הנעשה בביהמ"ט בעניני כשרות, וכל זה עשו בלא שום קבלת פרס, עד אשר ת"ל הפיקו זממם והציגו את כל הביהמ"ט הנ"ל על בסיס וכן ישר ונאמן, וכאשר ת"ל כל השנים הנ"ל פקודתם שמה רוחינו ומדבריהם לא סרנו ימין ושמאל, כן קבלנו על עצמינו לימים יבאו, לשמוע אל דבריהם בכל עניני שוי"ב בכל אשר צוו עלינו בעניני כשרות, כמאמר התוה"ק ועשית עפ"י הדבר כו', ולא תסור כו'.

וע"ז באנו על החותמת דבר האמת

ה' בחוקתי ל"ז למב"י שנת תרס"ב פה שיקאגא

(חתימות הרבנים)

נהקורא יריגיש כי גדול הצלחת שני הגאונים לכוף הבתי מטבחיים תחת רשותם היתה על שנעמלו וסרחו שלא ע"מ לקבל פרס, רק בלתי לה' לבדו ופעולה כזו יעלת חן בעיני אלקים ואדם. וזאת אשר עמדה להם שכל רוחות רעות לא יכלו להזיזן ממקומן. וכאן הבן שואל פוק חזי מה בין דורות הראשונים לדורינו אנו. בדרך ההוא מצאו בן קומץ יהודים לכה"פ ב' גדולים שהשליכו נפשם ומאדם מנגד למען הרבות כבוד שמים ואילו בזה"ז שנתפשטה שמי היהדות לארכה ולרחבה של ארצה"ב, אלפים ורבות משתוקקים לבשר נקי מכל חשש ופקפוק ועדיין לא תמצא בעוה"ר אף אחד שיהא מוכן לעמוד על המשמר לחפש ולבדוק ולחקור אחרי השוחטים ובודקים ומנקרים לראות אם עושין מלאכתן באמונה או לא.

מוהרצ"ש אלבום כותב להלן בספר (עמ' 70): "אני אף פעם לא נתתי הכשר על יין שרף לפסח, כי רוב היקבים אינם מוחזקים בחזקת כשרות, וההנויות שלהם פתוחים על פי רוב בשבת, אני אף פעם גם לא נתתי הכשר על מאפיית מצות, בגלל שלא שמרו שם את השבת, וכאן לפני כמה שנים הגיע אלי איזה אופה שרצה לשלם הון רב תמורת הכשר על מאפיית המצות והוא לא עשה זאת בשום אופן כי אצלו המאפיה פתוחה בשבת קודש.

בשנת תרס"ב התאספו האופים היהודים מהעיר, והללו התחייבו באלה ובשבועה לשמור על השבת במאפיות, ואני בעצמי הסתובבתי מדי שבת לבדוק אם הם שומרים על התחייבותם.

כל זה היה טוב עד לשנת תרס"ד, כאשר המחרחרי ריב התגברו והביאו רב שהיה מוכן לתת להם הכשרים ביד רחבה, וזאת לאחר שהניחו לו על השולחן את הכסף בסך של 2.500 דולר והתחייבו לתת עוד 12.000 דולר. אותו הרב כבר כתב הכל כפי שרצו, הן בשביל השוחטים להם הוא התחייב באלה ובשבועה שהוא אף פעם לא יעביר אותם... שלא יקבל שוחטים חדשים בלי רצונם... וכשהם ישבתו נגד הקצבים ובעלי המשחטות, הוא יהיה חייב לאסור את כל השוחטים שבעולם לשחוט שם בגלל שהם משיגי גבול... והן בשביל הבעלי בתים שלא יקשה עליהם.

זה היה מצב הכשרות אז, מצד אחד יהודים, רבנים, גאונים וצדיקים שמסרו את נפשם בענין הכשרות, ומצד שני האנשים הנמוכים ביותר כאלו שבשביל "כסף" טיהרו כל מה שיכלו מבלי שחקרו ודרשו, אבל כל זה קרה בשנים הללו לפני שמנים שנה, והיום לדאבוננו! אוי לו לדור שכך עלתה בימיו, ה'

והוא חושב שצריך לקבוע אותה כטריפה, וכשהרב החל לדבר אל השוחטים והבעלי בתים מדוע נוהגים כך, השיבו לו: "אין לך מה להתערב זה לא ענייך, אנחנו יודעים בשחיטה יותר ממך, מי הביא אותך לכאן בכלל, ואם הדבר אינו מוצא חן בעיניך אתה יכול לקום וללכת, ומחר יהיה לנו רב אחר..." הרב נבהל כשהוא שמע את הדברים הללו הוא היה חיוור כסיד, אך הממונה על המקום כבר יכל לעשות את כל אשר עלה על רוחו, והיה נכנס לחדר הקירור ושם היה נוהג "להשלים" את הבהמות, הוא היה נוטל מן הטריפה חלקי אברים ומניח אותם אצל הכשרה ואיש לא יכל להגיד לו דבר.

כשראיתי זאת רצתי במהירות לרב וסיפרתי לו על כך, והרב השיב, בשבוע שוחטים כאן 3000 בהמות וגם אם יש ביניהם שנים או שלשה טריפה הרי שהם בטלים ברוב, וכשראיתי זאת החלטתי שהמקום יותר לא בשבילי ועזבתי מיד את המקום.

בחודש טבת תרפ"ג פורסם בעיתון היהודי "דאס אידישע ליכט" כתבה תחת הכותרת "עד מתי" כתב אותו הרב שרגא פיינרוש מנדלוביץ, שהיה ידוע כלמדן, ויהודי ירא שמים, וכמי שעמד בפרץ וגילה את הפצע הנורא של אכילת טריפות בעיר ניו יורק.

במאמר המערכת הבהירו וכתבו: "לדאבוננו כל מה שהוא כותב שם הכל אמת ויציב, הכשרות ירדה עד לזיוטא התחתונה, ושורת הפקרות נוראה, סקנדל נורא ולכן נכשלים הרבה באכילת נבלות וטריפות ובמיוחד אלו אשר רוצים בכל לב לשמור שבעל שולחנם לא יעלה חלילה טריפה".

בתור פתיחה לרשימתו פותח הכותב בפסוק מירמיה (כ, ט):

"ואמרתי לא אוכרנו ולא אדבר עוד בשמו והיה בלבי
באשר בוערת עמור בעצמותי ונלאיתי כלכל ולא אוכל
- חשבתי לעצמי שבבר לא אומר יותר נבואה מאת
הקב"ה, כשאחזתי עצמי ולא אמרתי את הנביאות, היה
זה בתוכי כאש בוערת עד שהתעייפתי ויותר לא יכולתי
לעצור בעד עצמי".

בפסוק זה מתנצל הכותב מדוע הוא כתב את הרשימה, הוא מתחיל אותה כדלהלן:

"אני מנצל את המוטו של דברי הנביא בתור הקדמה לרשימתי בענין הכשרות, כי אני יודע שכתובתי הפעם לא תביא לי כבוד, אדרבה, אולי עוד יתנפלו עלי בזלזולים מכל הצדדים, אבל מה אני יכול לעשות, כאשר בוערת בעצמותי אש שאינה נותנת לעצמה להיחנק".

במרוץ של אותה הרשימה אני אצטט קטעים מרשימה, שממנה ניתן לראות שהוא לא חס על אף אחד, ואז נבין מדוע הוא הקדים הקדמה זו והוא כותב כדלהלן:

"בנושא הכשרות כבר דשו בה בעיתונות היהודית בזמן האחרון, ובעיקר בכל הקשור לאותן הקצבים המוכרים בשר טריפה, בשר בלי הכשר או בהכשרים מסולפים, אך התעלמו מן הצד השני של המטבע מענין הטריפות הנמכרות תחת השגחתם של הרבנים או ארגונים רבניים.

העיתונות שתקה בענין בשל כבוד הרבנים או בגלל טעמים אחרים, ובכל הקשור לכבוד התורה המושפל עד עפר, וכבוד האמת שעליו דורכים ברגלים, הרי שלנו הדברים יקרים יותר, ובמקום שיש חילול השם אין חולקים כבוד לרב, ולכן אני יוצא בקול מחאה גדולה".

באורך רשימתו ניתן להיווכח על יושרו של הכותב, כאשר הוא אינו מחפש לשאת פנים בשביל אף אחד, הוא כותב חריף מאוד, וללא הבדל הוא עורך חשבון עם כולם, ושרשרת של "אני מאשימים" הוא יוצא נגד רבים, ובתור דוגמא נביא להלן כמה מהם:

הוא ניהל זאת כך במשך שנים רבות והכל התנהל כשורה, אבל הצער שהיה לו על כל מה שהוא לא יכל לתקן גבר עליו והוא חלה אנושות, והפך להיות סנילי, באותן השנים המצב השתנה לרעה והרב כלל לא ידע על הנעשה.

לאחר שהגריי יאזעף ז"ל הוציא את נשמתו, עוזרו הפך להיות הרב הקובע, היה לו מאחוריו גב חזק, ואז כל הסוחרים היו עמו "חברים טובים" כשהיו בני עיר אחת ושוחחו באותה שפה, הם מינו אותו לרב הראשי, וכאן החלה הירידה הגדולה.

בהמשך הספר (בעמוד 44) כותב המחבר ז"ל: לאחר פטירתו של הגאון רבי יעקב יאזעף ז"ל הקימו השוחטים יוניאן (וועד עובדים מ.ק.) ולא נתנו לאף אחד לעשות דבר, הבעלי בתים נאלצו לקבל את תביעותיהם, ואז עשו השוחטים הנחות גדולות במחירים לבעלי בתים, גם לעצמם עשו חיים קלים יותר, וזאת בעוד שלפני כן קיבלו שכר שבועי, לשוחטים כלל לא עניין כמה בהמות כשרות וכמה טרפות יצאו השבוע, הרי שלאחר פטירתו של רב הכולל הונהג שרב הכולל מקבל את משכורתו רק עבור בהמות כשרות ולא בשביל טריפה... והתוצאות של ההסדר החדש מובנות מעצמן... באיזה כמות גדל מספר הכשרות אינו יודע כי לא עבדתי יחד עמם, אני עבדתי במשחטה היכן שהרה"ג ר' יעקב ווידרעוויץ ז"ל רבה של מוסקבה היה הקובע, הוא לא היה מוכן לשלם לפי מספר הכשרות, אלא לפי שכר שבועי.

באותם הזמנים שחטו 3000 בהמות לשבוע, בכל יום 600 בהמות כאשר בכל שעה שוחטים 60 שוורים בשעה אחת (פירושו

של דברים שכל שחיטה ובדיקה וכל הכרוך בהכנת הבהמה, לא לקח יותר מדיקה אחת לכל בהמה). ולעתים קרה גם שהספיקו בשעה אחת גם 80 בהמות, בשעה הזו היו חייבים להספיק כל מה שהשוחט צריך לעשות כולל הבדיקות, עוד בטרם שהשוחט הפסיק לבדוק כבר הספיקו העובדים הגוים להזיז את הבהמות לחתוך ולחלק כל חלק של הבהמה למקומה, אפילו כאשר רצו להחליט על בהמה שהיא טריפה, כבר לא היה שייך כלל למצוא את החלקים של אותה בהמה כי היא התערבבה עם עוד עשרות מאותן האברים של בהמות אחרות, בתוך שניות היו חותכים ומחלקים את האברים ערבבו כשרה עם טריפה ניסו לסמן את האברים בעפרון, אך כשהכניסו את האברים לחדר שטיפלו בהם שם שטפו אותם במים צוננים וחמים ללא הפסק ולא היה שייך כלל שישאר מהן זכר, וכל זה היה עוזר לו היה המשגיח בר סמכא ירא שמים ויודע ספר על מי שיכלו לסמוך - אבל לדאבוננו הבעלי בתים כלל לא חיפשו, אותם עניין דבר אחד, עבודה בזול.

כל זמן שרבה של מוסקבה ז"ל עוד היה חי, היו אצלנו במשחטה 11 שוחטים ובודקים, 5 שעסקו בהדבקת תוויות (פלומבעט) 1 משגיח, בשביל כל ה-17 העובדים שילמו שכר שבועי בדיוק כפי שכל אחד קיבל, אך מיד לאחר פטירתו של רבה של מוסקבה ז"ל לקחו השוחטים את אותו רב-ד"ר שהוזכר לעיל, ובכדי שלא יקימו זעקה הם מינו עוד איזה רב והקימו וועד עובדים (יוניאן), ועמו התנו שהם השוחטים הינם הבעלי בתים וכי הם מינוהו לרב, ואז היה להם קל לבצע את תכניתם האבסורדית לקחת משכורות לפי הבהמות הכשרות, כפי שרצו להנהיג זה זמן רב, בכל משחטה הם קיבלו אחד בתור מנהל ושני בתור מזכיר, אותם השנים תמיד ישבו וניהלו מו"מ עם הבעלי בתים, ולמלא הפלא החלו לקרא "נסים" ובעוד שתמיד בשחיטה היו 35 - 40 בהמות טרפות על כל מאה בהמות שחוטות הרי שעתה יש בסך הכל 18 טריפות, כל זה קרה במשך שלש השנים האחרונות שבהם עוד הייתי שוחט.

פעם אחת קרה לי שוחט מבודקי פנים ולוחש לי באוזן, שבשל הלחץ הרב והמהירות המופרזת הוא נאלץ לעתים לדלג על בדיקת הבהמות, והוא מצביע על בהמה שהוא לא הספיק לבדקה

יהודים עם מידות טובות? האם אינכם יודעים שנבילות וטריפות מטמטמים את הלב ומטמטמים את הדם היהודי, ואתם יושנים, אבל עד מתי?

האם אינכם יודעים שבכל יום שהינכם הולכים בבוקר למקוה לטהר את עצמכם, לא יעזרו לכם אפילו כל מימות שבעולם, כי הינכם טובלים ולא רק ששרץ בידכם, אלא שרץ בתוככם! וכשהינכם מתפללים ערב ובוקר, או כשהינכם לומדים שיעור, האם אינכם יודעים שהבל היוצא מפיכם הוא הבל של חטא, כי הוא מפוטם בנבילות וטריפות, ואתם יושנים - אבל עד מתי? וכשאתם רוחצים את ידיכם על מנת לאכול לחמניה, או כשהינכם עושים קידוש ועל השולחן מונחות החלות, בשר ודגים וכל מטמטמים והינכם אומרים בכל פרוסה "לכבוד שבת", הרי שהינכם בוצע בך ד' והינכם יושנים, אבל עד מתי?

ובודאי הינכם יודעים, שרק במעשר של הכסף, שאתם היהודים האורתודוקסים מבזבזים על תצוגות ולוקסוס, יכלו בכסף הזה לשמור על כבוד הרבנים ולבנות את חומת ישראל הפרוזה, והינכם יושנים, אבל עד מתי? רבותי! תעשו לעצמכם קצת חשבון הנפש וראו עד להיכן חרגתם, זכרו, שההורים שלנו הקריבו עצמם על קידוש השם, הם הרשו שישרפו ויצלו אותם, והעיקר לשמור על תורתנו הקדושה, מאחר ומכם אין תובעים קרבנות, רק בקומץ אתם יכולים להציל את הסיטיאוציה, והינכם יושנים, אבל עד מתי?

יהודים! האם אינכם פוחדים יותר מיום הדין הגדול והנורא, היכן שלא תוכלו יותר לתרץ תירוצים והתחמקויות ומשיכות בכתף? ואני שואל אתכם, עד מתי? ואני אומר, עורו ישנים משנתכם!"

בשורות אלה שופך הכותב את לבו, היכן שהוא מוכיח לצבור לאיזה דיוטה הגיעו במצב הכשרות.

לרשימתו של הר"ר פייבל מנדלוביץ ז"ל היתה תהודה רבה, והדברים החלו להתגלגל ולהיזיז רבנים שזועזעו כשקראו את הדברים.

מעניין לציין, שעל רשימה זו הוסיפה מערכת ה"דאס אידישע ליכט" (שהופיעה לפני שישים שנה, ולא זו המופיעה בשנים האחרונות ושמשביבה התעוררה פרשת הדפסת חומר שכתבו כופרים ואפיקורסים. המערכת) רשימה משלה בבחינת "אלה מוסיפים על הראשונים" וכתבה כדלהלן:

"אנו מדפיסים בגליון זה רשימה תחת הכותרת "עד מתי", היכן שהכותב למדן ידוע רציני ויהודי ירא וחרד, הינו מגלה את הפצע של אכילת טריפות בעירנו.

לדאבוננו כל מה שהוא כותב אמת ויציב, הכשרות ירדה במקומנו עד לדיוטה התחתונה וההפקרות חוגגת, ורבים נכשלים באכילת נבלות וטרפות ובמיוחד אותם המשפחות השומרות על הכשרות כבבת עינה.

איננו באים בשורות אלו לפגוע חלילה בכבודם של הרבנים, ואת זאת גם לא מבקש כותב הרשימה, אנו יודעים שהאשמה אינה כולה מוטלת על הרבנים, אך הם חוד החנית בכל אשר שורר בשטח הכשרות, והצבור האורתודוקסי אינו רוצה לשמוע בקולם ולשמור על כבודם של מנהיגי הצבור האורתודוקסי, אבל דוקא בגלל זה אנו סבורים שעלינו להוכיח עד להיכן ההפקרות הובילה אותנו.

כאשר בתי הכנסת האחראים ישלמו לרבנים שכירות ראווה, ולפחות כמו שמשלמים לחזן טוב, אז במילא הם היו מחפשים רב שיהיה גדול בתורה וטוב, וממילא היה הדבר גורם לשינוי חיובי בכל הקשור ליחס לרבנים מורי הדרך, ואשר לדאבוננו כיום לרבים מהם אין אפילו סמיכה לרבנות, או שהם סתם אנשים שאינם ראויים כלל לאיצטלא של הרבנים מנהיגים דתיים.

אבל בו בזמן כשהרבנות אינה יותר מאשר רשיון שיהיה מותר לסחור בה מסחר דתי של כשרות, חופה וקידושין, יין וכדומה, העמי הארצים קופצים בראש, ואין שום מידה במה למדוד את גדלות ואחריות הרבנים, ואז כל הרוצה לטול את השם בא ונוטל, וממילא אלו הינם תוצאות אותם הנוטלים, חומת הדת שבורה ומצב היהדות הולך ומחמיר מיום ליום."

המשך בעלון הבא

"אני מאשים הרבה רבנים-מכשירים, שבידיעתם או בשל אי ידיעתם אך בשל התרשלותם מוכרים תחת "השגחתם" בשר נבילה וטריפה, בסיטונאות ובקמעונאות, והמוכר הינו **נבל ברשות התורה.**

אני מאשים אותם הרבנים המכשירים, שהרבה יהודים העירו להם והוכיחו להם בענין הטריפות, ואותם הרבנים התעלמו כליל מן הענין, אותם החוטאים ממשיכים למכור כמה שהם רוצים.

אני מאשים הרבה רבנים, שבמקרים רבים הם אינם נוטלים חלק בעבודת ההכשרה, ובכל זאת הם יודעים מה שקורה, ובכל זאת שותקים בענין הנבילה, וכל זאת בשל ה"שמור לי ואשמור לך", או בגלל הרצון למנוע חילול ה', והם שוכחים שבמקום שיש **חילול השם אין חולקין כבוד לרב.**

אני מאשים את כל הרבנים הגדולים מנהלי ורועי ישראל שבגלל פירוד הלבבות ביניהם, המחלוקת אינה לשם שמים - כי שכאחד אומר אסור השני מתיר, וכשאחד אומר טמא, השני אומר טהור - ובמקום להנהיג השגחה חזקה, ובמיוחד בשוק העופות, יושבים ואין עושים דבר.

"אני מאשים שבתחומים אחרים חוץ מן הבשר הכשר, הרבנים הזניחו לגמרי את הכשרות; ולדוגמה הם התעלמו כמעט כליל מבתי המאפה לעגות, היכן שהאופים היהודים משתמשים בבצק בשביל החלות העשויות מאבקת ביצים, היכן שידועים בבירור שהם באים מעופות טמאים, ומיעוט שבמיעוט של אופים יהודים אינם משתמשים ב"לורד" שומן חזיר פשוטו כמשמעו.

אני מאשים את הרבנים שבגלל ההזנחה שלהם כמעט נשכח כליל הדין של חלב וגבינות עכויים. אני יודע, שעל כך ישנם הרבה התיירים, אבל רק שם היכן דלא אפשר, אבל כאן שניתן לעשות בקצת מאמץ יכלו להנהיג סדר וימהיות טוב אל תקרא רע."

במיוחד כדאי לציין, שגורם רשמי ציין בתזכיר מיוחד שפרסם שמולקים גם חלב מבהמות טמאות, מסוסים, וכדומה. כך שהחשש של חז"ל של "ודבר (אל-קינ) יקום לעולם" אינו יכול ליפול פה או שם.

מאותם המילים ניתן לראות איך וכיצד אותו הכותב שופך את דם לבו, כואב לו על מצב הכשרות איך שהוא לקוי, ב"אני מאשים" הגדול שלו היכן שהוא מאשים את הרבנים הוא מנסה ברשימתו ללמד זכות עליהם ומאשים את הקהל היכן שניתן לראות בהמשך של הכתיבה, כפי שנצטט להלן:

"אגב ניתן לכתוב את הרבנים המקומיים בכלל של "עניות מעבירה את האדם על דעתו ועל דעת קונו", ואז אותם אלה בלי יוצא מן הכלל אין להם פרנסה מן הרבנות והינם חייבים לחפש זאת מהכשרים או ממלאכות בזויות ושפלות אחרות, כך שהם יותר טרודים בפרנסות מאשר סנדלרים ותפרנים, ולכן אין להם זמן וכח להסתכל על כל עניני היהדות, וכאן נופל כל האשמה על הבעלי בתים האורתודוקסים.

אני מאשים את האורתודוקסיה שהיא יושנת שינת חוני המעגל ואינה רואה דבר ממה שנעשה מסביב, היכן שהחומות החזיקים ביותר שלנו נופלים ומתמוטטים על ידי שונאינו, דבר קדשינו נרמס ברגלינו, הירושה שירשנו זה שלשת אלפים שנה כמעט ואין לה עוד זכר, והאורתודוקסיה יושנת, אבל עד מתי?

האם אינכם יודעים שמכל חומת היהדות, ששמרה אותנו עד כה כמעט ולא נשאר זכר פרט לכשרות, שבת וימים טובים כמעט ואינם נשמרים, אפילו בבתים האורתודוקסים, ועתה נהרס גם חומת הכשרות ואתם יושנים, אבל עד מתי?"

בשורות מעטות אלו ניתן לראות באיזה מצב רעוע היתה באותו זמן נראתה יהדות ארצות הברית, ובכלל מצב שהאורתודוקסיה. - בהמשך של אותה כתבה איך שהאורתודוקסיה החלה להשתקם, כאשר החלו להקים ישיבות, תלמודי תורה, כפי שנצטט להלן:

"ואף אם התחלתם לבנות בשנים האחרונות ישיבות ותלמודי תורה בכדי לחנך את ילדיכם וכן להחדיר בהם מדות טובות, אז האם אינכם יודעים שגופות שהינן מפוטמות בנבילות וטריפות, אינן יכולות להיות